

V tisk. četrtak in soloto
izhajajo v velja. v Mari-
boru brez pošiljanja na
sam za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta 4 „ — „
za četrt leta 2 „ 20 „
Po pošti:
za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta 5 „ — „
za četrt leta 2 „ 60 „
Vredn. list in opraviš. list
je na st. in trg. (D. m.)
plate) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno dvestopne-
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiskuje 1 krat
5 kr., če se tiska 3 krat
4 kr., če se tiska 4 krat,
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisk je plačat-
kolek (štampelj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopiši naj se blagovoljno
frankujejo.

0 poljski in naši politiki.

V številki 71. našega lista smo svojim bralcem podali članek českega lista „Politik“, v katerem je razvidno, kako svetovajo Čehi nam Slovencem obrniti svojo politiko, da več dosežemo nego smo do zdaj. Hitro na oni članek so se oglasili mili naši patronje po nemškem časopisju, po svoji ljubeznivi navadi Slovence po strani brenili, po tem pa kakor sebični varuhi „svarili“ nas, naj ne poslušamo „zapeljivca“ od Veltave, temuč naj ostanemo pridno tihi. Med prvimi je bil tudi znan graški list, ki v svoji nenavadni skrbljivosti svetuje, naj za nobeno ceno ne posnemljemo Čehov temuč rajši — Poljake.

Naši bralci vedó, da smo mi vedno in vedno isto želeli in priporočali, kar nam Čehi tu na novo in javno svetovajo. Ne bilo bi torej treba tu zatrjevati, da imamo s Čehi vred le tisto politiko za koristno naši prihodnosti, ki z nobeno ustavoljubnostjo zdanje nemške sisteme in ministerstva ne podpira, temuč držeč se federalističnih načel dejansko na strani slovanske opozicije korači po vzajemnem poti do gotove zmage narodne svobode. Upamo, da so izkušnje zadnjega časa in pretečenih dveh let tudi nas Slovence toliko podučile, da se svet Čehov ne bo razletel na gluhih ušesih tudi na onih mestéh ne, kjer smo mi pred malo časom zastoj prosili in opominjali. Denes nam budi samo eno razmišljati, namreč svet Nemcev, da naj posnemljemo rajši Poljake.

Od tega časa, kar nam so graški prijatelji (?) ta svet dali, godila so se tudi na poljskem Galiskem marsiktera znamenja, ki smo jih baš avstrijski Slovani z veseljem pozdravljali in od katerih uresničenja se nadejamo za našo politiko le dobrega. Tako nam bode morda mogoče eno in edino pravo storiti in ustreči obem svetom; to se ve poslednje imenovanemu v čisto drugem smislu, nego je dajan bil.

Poljaki so se ne brez pravice imenovali med Slovani: izgubljeni sin. Kakor je pa izgubljeni sin naposled prišel do spoznanja, spoznavajo tudi Poljaki, da tako dolgo hodijo po megli, dokler se vežejo s sovražniki svoje krvi proti lastni krvi; da se jim je vrniti na pravo podlogo politike vsacega slovanskega naroda, na podlogo vzajemnosti. Z zadovoljnostjo smo zlasti v poslednjem času nahajali tega zmisla izjave v vsem poljskem časopisju. Te izjave niso ostale brezuspešne. Zaznamovati nam je že dejanja mogoče, ki jasno pričajo, da se tudi Poljaki obračajo od politike slovanskih nasprotnikov. Knezu Sapieli, ki je javno stopil vladi nasproti, skazovala se je čast iz vse dežele; ljudski tabor je naravnost oprovrgel dozdanje ravnanje poljskih poslancev; volilci glavnega mesta so jasno nezaupnico dali v svojem shodu dozdanjim voditeljem, kakor je bil Ziemiakowski; in kdor bi dvomil, da je ta obrat pomenljiv, temu se morajo oči odpreti, ako bere slovansko sovražne liste, ki strmé, in ne vedó kaj početi ter po svoji navadi z blatom kidajo Poljake, kterim so se nedavno dobrikali. Tako tedaj bomo posnemali Poljake, ako zapuste dozdanje tovarštvo ter se podadé na vzajemno stališče avstrijskih Slovanov.

Sicer pa pozabljajo tisti, ki nam Poljake v izgled stavljajo, da mi v svoji ali bolje naših poslancev „mlačnosti in zaprinesljivosti“, katero nam Čehi po pravici očitajo, še Poljakov dosegli nismo, kar se državnopravne politike tiče. Poljaki so se vsaj toliko ohrabрили, da so vladi stavili postavno in ustavno resolucijo, od ktere ne popusté. Kaj so naši deželni zbori storili ali skušali storiti? Ako nam torej Čehi vsaj resolucijo nasvetujejo, strinja se dejansko ta svet z onim, ki so ga nam Nemci ponujali, da si so drugače mislili. Hoteli so nam priporočati le tisto dozdanje poljsko koristolovje, ki vse le od tuje milosti in dobrote pričakuje, nikdar pa možato in neustrašljivo pravice ne tirja; hoteli so nam priporočati ločitev od naših naravnih zaveznikov, ktere neuspešnost baš Poljaki še le zdaj spoznavajo, mi pak jo že dolgo poznamo in ko bi jo ne, uči nas ustavnost decemberska, ktera nam je le šmerlingijanizem v drugem natisu.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 28. junija. [Izv. dop.] Te dni me na cesti ustavi neki c. kr. uradnik, kteri že mnogo lét služi, a vendar nikoli ne pride z dozdanje na višjo stopinjo. Reče mi: ali vi narejate „Brencelj“ ali morebiti pišete v „Slovenski Narod“? Kader ga povprašam, zakaj bi to rad zvedel, vzdihne: če ste vi kteri tistih, ki v novine pišete, lepo vas prosim, razčetrťajte me v kacam slovanskem časniku, kolikor najhujše morete; Bog vé, če me vendar vsaj potlej v službi ne vzdignejo na boljšo plačo! Tudi g. Hočevar je bil raznahan, in hitro so ga naredili za c. kr. vladnega svetnika. Če hočete, sam vse na tanko povem, kako me je treba zgribiti.

Nauk tega je —. Čemú bi ga pripovedal, ko ga vsak čitatelj sam vé! — Ako tudi je že voditeljstvo železne ceste samo po dunajskih novinah razglasilo, da borovniškega kamenja ni bilo nič več, nego toliko, kolikor so ga našli občinski svetniki ter za njimi slovenski časopisi, vendar „Tagblatt“ 22. junija govori, da, ko je pastirče kamen metalo, bila sta v pričo še dva druga paglavca, o kterih nič ne pripoveduje, da bi kdo bil zagnal najmanjši pesek, torej gotovo nobeden teh dveh metal ni, ker „Tagblatt“ nima toliko ljubezni, da bi kaj takega zagnil s krščanskim plaščkom. Dokler se zopet

ne oglasi borovniška občina, prosimo, naj „Tagblatt“ ne pozabi, da trije paglavci še niso cela strašna črna vojska razkačenih kmetov! Mi sicer s „Tagblattom“, tem policijskim ovačnim hlapcem, ne bi nikoli po sih dob zinili najmanjše besedice, ako bi nam ne bilo znano, kako mu slavna vlada v slast uho nastavlja. Dva neznana mladeniča sta 26. dan junija v slonovih ulicah zarežala na necega deželnega uradnika, grozčé, da mu potlačita visokoštulasti klobuk. O tem naglo „Tagblatt“ poroča: bila sta, kakor je podoba, učenca latinskih šol, — a to samo za tega delj, da bi vladi opravičil svoj gnoj, kteri je nakidal na srednje učilnice. Ali se je čuditi, ako dijaci Dežmanu slave ne pojó?

Vojaško preiskovanje se godi zelo na tihem; vendar se mnogo kaj iz njega v občinstvo vkrade. Pripoveduje se, da je preiskovanje odvzeto avditorju Tiefertunk n, ker je českih, torej slovanskih misli, ter da se mu je očitalo, ka je pristrasten na slovansko stran; čuje se, da Rodeta, kterega zdaj črnijo za največjega razgrajaca, ako tudi je bil miren, pošten, reden človek, privlekel je iz veže kadetni feldvebelj Taboré, ter mahoma potem ga za lase prijel častnik Fic; slišati je dalje, da sta Hrastarjevega posekala lajtnanta Kiese-meter in Bezdek. Izvestno je, da so bili nekteri častniki v Vélče jezдили cesarske konje, za kar so bili pozneje tudi zelo pohvaljeni, samo da je hvala šla po rakovem poti.

Tudi v „Triglavu“ se je oglasilo več prič, da je Moré v „Perlesovi“ gostilnici tako govoril, kakor je „Slov. Narod“ pisal, da je besedoval v krčmi „bierhalle“; a Moré pozneje v „Tagblattu“ vendar trdi, da mu nikdo ni dokazal, ka je na Jančém imel revolver. Naj bode znani Moré kjer hoče, ali vprašamo, zakaj se ne oglasijo gg. dr. Keesbacher, Samasa in Rak? Na jutérnji dan (28. junija) je poziv poklical pred kravno sodbo na odgovor tistega gospoda, kterega dolžé, da je bil Rodetu naročil zvonjenje. Tedaj skoraj na vrsto pridejo tudi gospodičine in gospé, ktere so mu k sv. Krištofu nosile vence, in o kterih se nadejamo, da bodo vse zahtevale, po slovanski biti izpraševane.

„Slovenska Matica“ si je za 9700 gld. kupila hišo na bregu, kjer se zdaj toči „metliško vino.“

Iz Ljubljane 29. junija. [Izv. dop.] „Slovenski Narod“ je nedavno izrekel resnico, ko je Dežmana imenoval prvega policijsta ljubljanskega mesta. Kar koli med Slovenci ovoha, naglo v „Tagblattu“ ovadi. Policija in sodišče mahoma popadejo vsako stvar in hitro priteko, kamor Dežman s prstom pokaže. Te dni ima zopet ovaditi nekaj, česar zdaj še nečemo povedati, ali najbrže bodedo to ovadbo čitali v „Tagblattu“, predno te vrstice „Slovenski Narod“ v Ljubljano primese, in potlej tudi mi povemo, ktera je ta stvar. — Pred nekoliko dnevi smo v „Tagbl.“ slišali, da ljubljansk, slovansk trgovec kupcu, ki je rekel, da je nemškutar, ni hotel nič prodati, in da ga je za tega delj krepko ozmerjala nekaka pričujoča gospá. Trgovskemu pomočniku, ne trgovcu, g. Koblerju, bilo se je véraj za to že iti na Žabjak zagovarjat. Resnica tega dogodka je ta, da se je v prodalnici pošalil neki kmet rekoč: jaz sem nemškutar; a g. Kobler, znani komik iz iger ljubljanske čitalnice, razumel je, kam kmetove besede merijo ter vrnil šalo za šalo. To je slišala tista gospá, ktera nekđaj ni bila nemškutarica in bi morda niti zdaj ne bila, ako bi nje mož ne jedel bridkega cesarskega kruha. Ali si je res mislila, da se g. Kobler ne šali, ali ne, — dovolj, skozi njena usta je šlo v „Tagblatt“, iz „Tagblatta“ na „Žabjak.“ — Véraj je bil na Žabjak poklican tudi gosp. Franjo Drenik, ker je bil Jakobu Rodétu naročil zvonjenje po ljubljanskih cerkvah, poklican je bil dalje oženjeni trgovski pomočnik g. L., ker ga dolžé, da je navizmarskem taborju ces. kr. komisarja g. Hinterelechnerja vprašal, zakaj nima svetinje, kar so slišali skrivni Pakkovi zalazniki, kteri so ga ovadili zaradi družih besed, kterih niti sam g. Hinterechner ni slišal, niti jih g. L. ne priznava, da so bile rečene iz njegovih ust. Sploh je zdaj po Ljubljani povsod tako živo skrivnih voláče, da že prijatelj prijatelju ne bode mogel upati. Če nimamo izrednega stanja po imenu, po resnici ga malo ne imamo. Zvedeli smo, ka je pri c. k. deželni sodbi zdaj toliko skrivnih ovadeb, da je treba vsacemu, kdor se ne sramuje biti očiten Slovenec, vsak hip biti pripravljenemu na kak poziv. Potrpeti je, kar se ne da spremeniti, in Slovencem se je preiskovanja pri policiji in pri c. kr. deželni sodbi tako privaditi, kakor smo po zimi navajeni kašljati. — „Tagblatt“ 28. junija piše, da je dunajsko društvo „männerturnverein“ ljubljanskim turnarjem zaradi janjškega junaštva poslalo pismo pozdravilo, v katerem jih opominja, trdno ostati na zdanjem poti. Ako bi vlada ne stala za turnarskim hrbtom, bi se li zaradi tega pozdravila ne moralo dunajsko društvo spraviti v sodnje preiskavanje, ker odobrava kazni vredna dela, ter celó izpodbada, ne opustiti jih? Nego kdaj vrana vrani oči izkljuje! — Dunajsko pozdravilo govori: „baš ta surovi pripomoček, kteri se je z vami poskušal, vas opominjaj, trdno stati, ker on vam razodéva, kako črni sovražnik, v izkrajno stisko vnetén, svoje poslednje pomoči išče v surovi sili in tudi v tem, da se brez možganov porobu postavlja ter z glav v zid leti, kakor bik, in da, ker je sam prebojazljiv pokazati se, giupcem krepélec podaja v žuljavo pest, a potem oči pobožno v stran obrneter zapové: udrite!“ — Zadržji smo slišali, da smo „galgenvögel“, a zdaj nam Dunajčani po „Tagblattu“ pripovedujejo, da smo biki, a ne samo biki, nego celó črni so-

vražnik, kar je mnogo huje od najhujšega „galgenvogla,“ in še vse kaj drugega nego antikrist, s katerim je on dan „Trigl.“ Dežmana krstil, — črni sovražnik ne more biti nikdo drug, nego (Bog bodi váruh in sv. Florijan!) sam peklenški hudič!

Obrnimo se od tega psovanja izobraženih nemških kulturácev, ter povedimo kaj dostojnejšega. V nedeljo 27. junija so ljubljanski tiskarji praznovali Gutenbergov spomin. Žalovati je samo to, ka se je bilo o tej priliki ljubljansko tiskarsko društvo razcepilo v dva kraja. Večina odbora z mnogimi tiskarji se je bila zbrala na Žabjaku pri „zlatem sodčku“. A Blaznikovi so sklenili, ogniti se Žabjaka, kamor v zdajnjih časih kateri izmed njih morebiti utegne, če tudi neradovoljen, vendar le priti vsak delavnik, torej bi v nedeljo kazalo kam drugam iti; drugič so poudarjali, da ker bodo pri „sodčku“ Kleimayrovi, med katerimi je večina res pošteno slovenska, a poleg njih vendar tudi Rüting ter še nekoliko razkaženih Nemcev, kateri se nimajo Žabjaka za kaj bati, morda bi se utegnili zopet napraviti zdrážba, kakoršno je bil lani pri Krčonu zakuril znani „schweinlandski“ profesor Heinrich. Blaznikovi, združeni z nekaterimi Egrovimi torej gredo na Vič k Martinu. Bila bi ta družba izvéstno še obilnejša, da ni popoldne bilo velike deževne plohe. Pri veselici je najprvo izvrstno govoril Egrov stavec, g. Jelovščak, potem je bil za starosta družbi postavljen Blaznikov faktor, g. odbornik Golé, kteremu napije Egrov stavec g. Breskvar; dalje zopet g. Jelovščak nazdravi g. Kodřabki, poudarjaje, da je po léth on starosta današnje družbe; naposled Blaznikov stavec, g. odbornik Sassenberg napije pričujočim gospodičinam. Samo ob sebi se umeje, da se je v zelo vselem društvu govorilo ter napijalo vedno v slovenskem jezici. — Tu podajam ves prvi Jelovščakov govor: „Kakor smo lani, tudi zopet letos praznujemo Gutenbergov god, praznujemo god slavnega moža, čegar velika iznajdba je svet bolj preobrazil, nego magnetna igla in ladije, smodnik in topovi, puške, meč in bajoneti.“ — „Tiskarska umetelnost je iz Evrope zapodila črno tmo srednjega veka, človeštvu prižgala novo luč pravega znanja, globočega preiskavanja, luč neštevilnih drugih iznajdeb, kterih smo že celó mi toliko doučakali, in kterih svet še doučaka toliko, da si zdaj še niti misliti ne moremo. Svobodno smo torej ponosni, ker smo učenci te slavne Gutenbergove umetelnosti.“ — „Kakor rudar iz globocih podzemelskih jam nosi zlató in drago kamenje, tako človeštvu podajamo mi, kar je več od zlata in vsega drazega kamenja, podajamo duševno omiko, napredovanje v znanstvu in svobodi.“ — Vreden je torej mož, kateri je našo umetelnost iznašel, da njegovo imé stoji poleg prvih dobrotnikov človeškega rodú, — vreden, da se njegov god praznuje, kakor god duševnega vstajenja od mrtvih. Slava nesmrtnemu Gutenbergu.“ Vendar posebno ta važni dan, slavna družba! ne pozabimo, da smo Slovani, sinovi tistega rodú, ki je vedno čestí bolj iskal v mirnih, nego v krvavih umetelnostih, in kateri zdaj s pomočjo naše mirne a vendar ves svet gibajoče umetelnosti, z velikanskimi stopinjami dohaja druge evropske narode, ki so ga bili po božjej sodbi in zgodovinskih dogodkih v omiki pustili za seboj. — Naša slovanska dolžnost je, svojemu slovenskemu narodu, kateri je slovansko steblo, če je v naši moči, pomagati, ali vsaj želeti, da si s pomočjo Gutenbergove najdbe skoraj lice pred svetom osvetlí v vseh vrstah znanja, omike in napredka. — Jaz torej tudi nazdravljam slovenskemu napredku!“

Politični razgled.

Za volitve slovenske tržaške okolice je nov zapisnik volilcev dogotovljen. Pred 6 tedni volitev po postavi ne more biti, torej so mogoče še le v avgustu. Volilnik je enostransko sestavljen. Na Nabergovo interpelacijo je Hermet odgovoril, kakor je o tacihi ljudi pričakovati, namreč da Nabergoj ni resnice govoril, da so le Slovenci okoličani krivi in nered delajo, žandarji ne itd. Nabergoj bo še enkrat govoril o nepostavnem ravnanji žandarjev v okolici.

Kakor so v Lvovu poljski volilci Ziemiakovskemu, „voditelju“ državnih poslancev, njegovo politiko ovrgli, in Smolki pritrdili, tako se tudi po deželni zbirajo volilci in tirjajo račun od svojih državnih poslancev. Brežanski volilci so poklicali državnega poslanca Torosieviča in Bohenskega. Ta dva sta obljubila državnemu poslanstvu odpovedati se. Povedala sta, da je dozdanjega nedoločnega lovljenja v državnem zboru kriv le njih prvak Ziemiakovski. So pač tudi drugje le nekteri, ktere je ljudsko zaupanje povzdignilo, krivi neodločnega in strahopetnega postopanja. Samo dobro je, ako jih javno mnenje njih dolžnosti opominja, brez strahu kaliti slogo, kjer je škodljiva.

Kako se v ogerskem zboru zelo rado govori, razvidno je iz tega, da se je za posvetovanje o popravi pravištva oglasilo vkupe 72 govornikov, večina levičnjakov.

O prusko-avstrijski vojski leta 1866 in o njenih vzrokih prinašajo severonemški listi zanimljiva „razkritja.“ Napoleon je bil oba bojevalca na led izpeljal, da bi potem mogel enega rešiti in po starem pregovoru: „kader se dva prepirata, se tretji smeje“ — sam žeti. On je mislil, da bode Avstrija zmagala in da bode tako preveč pretepe ne Pruse otevisi dobil levi breg Rene, in sicer z avstrijskim in (prisiljenim) pruskim dovoljenjem. Francozje so se bajé jako motili gledé moči pruske vojske. Da se avstrijsko nemški časopisi ježe nad tem „razkritjem“ ter mu vso veljavo in resničnost odrekajo, ni nam treba opomniti.

Italijanska vlada se boji večih neminov in hrupov. Po vseh večih mestih republikanci ljudstvo obdelujejo. Vlada pridno ljudi zapira. — Poslanec Lobbja, ki je obdolžil nektare druge poslance, da so se dali podkupiti in je bil zarad tega po noči z nožem napaden, je dokaze dotični sodnji izročil. Ni gotovo, ali bodo dokazi zadostili.

Izdatelj in vrednik Anton Tomšič.

Napoleonu ki je bil pred tednom malo s francosko sabljo porožljaj in tako svet preplašil, se je zdaj dobro zdelo, narejen ogenj malo politi. Pri kmetijski razstavi v Beauvais-u je govoril: „Imejte zaupanje, mi se ne bode kalil.“

Razne stvari.

* (Federalizem) vendar ni tako smešen in taka karikatura državnopravnih osnov, kakor si avstrijski Nemci že toliko let prizadevajo dokazati. Na Dunaji bode namreč treba na mesto umrlega župana Zelinka volitvi drugega deželnega poslanca. Med volilci se je imenovalo ime dr. Fischhofa kot kandidatovo. Hitro so pred tem imenom odstopili vsi drugi ponudniki in Fischhof je edini mož, ki bi bil izvoljen enoglasno. A on ponudbe ni sprejel rekši, „moj čas še ni prišel, jaz sem federalist.“

* (Česki tabori.) V Brnu je bilo 50.000; v Pelznu 20.000 ljudi na českem taboru. Navdušenje zbranih za česko pravo veliko.

* (Iz odbora „slov. Matic“) 24. junija „Tr.“ naznanja: Tajnik je poročal, da je pristopilo 64 novih udov, med temi kot ustanovni ud licealna knjižnica goriška, kateri so se dovolile tudi do zdaj že izdane knjige. — Prof. Macun se naprosi, da Matici izroči St. Vrazov rokopis. — Tiska se že Mat. Koledar in Vodnikove pesmi, ktere je vredil in komentiral g. Fr. Levstik. — Letošnje knjige dobodo vsi udje, tudi oni, ki do konca leta pristopijo. — Osnova opravičnega reda je bila sprejeta in pride pred občni zbor. — Matica je kupila hišo št. 192 na starem trgu za 9700 gld. — Novomeški dijaki so prosili za šolske knjige; prešlo se je gledé na prejšnje sklepe v tej reči na dnevni red. — G. Noli se je ponujal za vrednika naučnega slovnika, posvetovanje o tem se je odložilo. — Občni zbor bode v drugi polovici septembra meseca.

* (U smiljenja vredni) so pa ne mara res turnarji v Ljubljani. Zdaj se jim bajé vprašanja stavljajo: „Kam boste djali staro, oskrunjeno zastavo? Jo boste mar obesili v konšt. dimnik, da se prekadi? Ali jo boste darovali Dežmanu, da si ž njo briše solze, ktere mu lijó z oči zavoljo slabe kupčije za znanim maslom? Si boste ž njo zavezali oči, kader boste „slepe miši lovili“? itd.

* (Zoper ločitev šole od cerkve) so vsi Poljaki na (pruskem) Poznanjskem. Zedinili so se v tem, da pri prihodnjih volitvah bodo volili le take poslance, ki so zoper brezkonfesiojalne šole. Razlog jim je ta, da sprevidijo, ka je ločitev šole od cerkve zá-nje to, kar nemčevanje, raznarodovanje. V nemčevanji Slovanov pa pruski Nemci niso prav nič slabiji od svojih avstrijskih sorojakov. Res, povsod kjer je Slovan Nemcu sosed in podložen, mora se upirati in boriti le proti geslu: „Germania muss grösser sein!“ In Nemci pravijo, da so nositelji humanizma!

* (V Moskvi) se je te dni slovesno praznovala obletnica znane razstave in obiskovanja slovanskih bratov. Vseslovanstvu je napiljal slavni zgodovinar Pogodin. O Avstriji, „kder 20 milijonov slovanskih bratov službuje 5 milijonov Nemcev“ ni posebno prijazno govoril.

Javno priporočilo!

Visokočastiti gosp. stolni prošt in vesoljni namestnik, Anton Kos v Ljubljani, bil je zavarovan pri avstrijskem „Greshamu“

zavarovalnem društvu za življenje in dohodke. Ko še celó dve leti ni bil zavarovan, umrje. Ker je zavarovalni znesek, to je 4000 gld., zgorej imenovano društvo izplačalo po ljubljanskem glavnem namestovalcu, gosp. Avgustu Vrtniku in tov., toraj to veljavno društvo „avstrijski Gresham“ slavnemu občinstvu priporočam, kar najboljše morem.

V Ljubljani 15. aprila 1869.

Anton Lesar,

profesor, pooblaščenec gospé Vilhelmine pl. Guckler in gospé Serafine Danzinger, obé po očetu Kosove.

Naznanilo.

Na prodaj je prijetno posestvo v Lokarjah,

četrt ure od železniške postaje „St. Georgen“ (sv. Jurij pod Rifnikom na slovenskem Stajarskem) na komisijski cesti blizu Celja, z 10 orali njiv, 9 orali travnikov, 2 ½ oralom pašnika, 11 orali hoste, 2 oraloma vinograda. Poslopje je vse zidano, z opeko krito in prav v dobrem stanji. Za krčmarijo prav pripravno.

Prodaja

Jurij Mastnjak,

posestnik v Lokarjah blizu železniške postaje „St. Georgen“ (Sudbahnstation).

Tiskar Eduard Janžič.

Lastniki: Dr. Jože Vošnjak in drugi.